

ออกก๊ากับฉัน และชีวิตมหัศจรรย์ของเรา

Augie & Me
Three Wonder Stories

อาร์.เจ. ปาลาซิโ
เขียน

ปณต ไกรโรจนานันท์
แปล

ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล
วาดภาพประกอบ

บทนำ

“ชีวิตมหัศจรรย์ของอ็อกส์ต์จะมีภาคต่อไหมคะ” ใครสักคนในผู้เข้าร่วมกิจกรรมถาม

“ไม่มีค่ะ ขอโทษนะคะ” ดิฉันตอบอย่างอายๆ นิดหน่อย “ดิฉันไม่คิดว่าอ็อกส์ต์จะเป็นหนังสือประเภทที่เหมาะสมกับการมีภาคต่อนะคะ ดิฉันชอบคิดว่าแฟนๆ หนังสือ *ชีวิตมหัศจรรย์ของอ็อกส์ต์* จะจินตนาการกันเองว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไปกับอ็อกก์ พูลล์แมน และคนอื่นๆ ในโลกของเขาค่ะ”

บทสนทนาหรืออะไรทำนองนี้เกิดขึ้นแทบทุกกิจกรรมเช่นหนังสือ *ปาฐกถา* หรืองานอ่านหนังสือที่ดิฉันเข้าร่วมนับตั้งแต่ *ชีวิตมหัศจรรย์ของอ็อกส์ต์* พิมพ์ออกมาเมื่อวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๐๑๒ คำถามนี้อาจเป็นคำถามที่มีคนถามดิฉันมากที่สุดนอกเหนือไปจาก “จะมีภาพยนตร์ *ชีวิตมหัศจรรย์ของอ็อกส์ต์* ไหม” และ “อะไรเป็นแรงบันดาลใจให้คุณเขียน *ชีวิตมหัศจรรย์ของอ็อกส์ต์*”

แต่ไม่ใช่ ดิฉันกำลังเขียนบทนำหนังสือซึ่งแท้จริงแล้วเป็นหนังสือคู่เคียงของ *ชีวิตมหัศจรรย์ของอ็อกส์ต์* แล้วมันเกิดขึ้นได้

อย่างไร

ในการตอบคำถามนี้ ดิฉันต้องพูดถึง *ชีวิตมหัศจรรย์ของอ็อกกี้* ลักหน้อยก่อน ถ้าคุณซื้อหนังสือเล่มนี้ หรือได้รับเป็นของขวัญมา มีโอกาสมากกว่าคุณอ่าน *ชีวิตมหัศจรรย์ของอ็อกกี้* จบแล้ว ดังนั้นดิฉันไม่จำเป็นต้องเล่าให้คุณฟังมากเกินไปนัก เล่าย่อๆได้ว่า *ชีวิตมหัศจรรย์ของอ็อกกี้* เป็นเรื่องราวของเด็กชายวัยสิบขวบชื่ออ็อกกี้ พูลล์แมน ผู้เกิดมาเป็นโรคใบหน้าแหว่ง ขณะที่ฟันผุทุกซี่และสูญเสียในช่วงที่เป็นนักเรียนใหม่ในโรงเรียนมัธยมต้นปีเซอร์เพรป เราเห็นการเดินทางนี้ผ่านสายตาของอ็อกกี้และของตัวละครอีกห้าคนซึ่งชีวิตบังเอิญมาพบพานเขาในช่วงปีที่สำคัญยิ่งนั้น และการที่พวกเขาได้รู้จักอ็อกกี้ก็เกือบๆให้ผู้อ่านได้เข้าใจหนทางสู่การยอมรับตนเองของอ็อกกี้ได้ดียิ่งขึ้น แต่เราไม่ได้รับฟังตัวละครอื่นซึ่งเรื่องราวของเขาไม่ได้เพิ่มเติมรายละเอียดให้แก่เรื่องของอ็อกกี้โดยตรงในรอบเวลาหนึ่งปีของเกรดห้า หรือความเข้าใจในตัวอ็อกกี้ของเขามีอยู่อย่างจำกัดเกินกว่าอธิบายบทบาทของเขา อย่างไรก็ตาม *ชีวิตมหัศจรรย์ของอ็อกกี้* เป็นเรื่องราวของอ็อกกี้ตั้งแต่ต้นจนจบ และดิฉันเคร่งครัดกับตัวเองให้เล่าเรื่องของเขาด้วยวิธีที่ง่ายและเชื่อมโยงกัน ถ้าตัวละครใดไม่ขับเคลื่อนการบรรยายเรื่องให้ก้าวหน้าไป --- หรือบอกเล่าเรื่องราวที่ดำเนินคู่ขนานกันไปหรือก่อนหน้าหรือหลังจากเรื่องใน *ชีวิตมหัศจรรย์ของอ็อกกี้* --- แล้วละก็ เขาหรือเธอจะไม่มีสิทธิ์อยู่ในหนังสือเล่มนี้

อย่างไรก็ตาม ไม่ได้หมายความว่าตัวละครที่ว่ามานี้ไม่มีเรื่องน่าสนใจอะไรให้เล่า --- เรื่องที่อาจจอธิบายแรงจูงใจของพวกเขาเองให้มากขึ้นอีกนิดหน่อย แม้ว่าสิ่งที่เปิดเผยออกมาจะไม่ได้

ส่งผลกระทบต่ออีกก็โดยตรง

แล้วหนังสือเล่มนี้อยู่ตรงไหนกันแน่

เพื่อความชัดเจน *อีกก็กับฉัน และชีวิตมหัศจรรย์ของเรา* ไม่ใช่ภาคต่อ เรื่องราวไม่ได้ดำเนินต่อไปจากตรงที่ *ชีวิตมหัศจรรย์ของอ็อกส์* จบลง มันไม่ได้เล่าเรื่องอีกก็ พูลล์แมน ฟันฝ่าอุปสรรคในโรงเรียนมัธยมต้นต่อไป ที่จริงอีกก็เป็นเพียงตัวละครที่มีบทบาทเล็กๆ ในเรื่องนี้

พูดตรงๆ ก็คือ หนังสือเล่มนี้เป็นการขยายขอบเขตโลกของอีกก็ออกไป เรื่องราวสามเรื่องใน *อีกก็กับฉัน และชีวิตมหัศจรรย์ของเรา* --- เรื่องของ จูเลียน พลูโต และ ซิงกาลิง ซึ่งเดิมทีทุกเรื่องพิมพ์เป็นหนังสืออิเล็กทรอนิกส์สั้นๆ บอกเล่าเรื่องราวจากมุมมองของจูเลียน คริสโตเฟอร์ และชาร์ลอตต์ตามลำดับ ทั้งสามเรื่องมีเนื้อหาแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง โดยเป็นการบอกเล่าเรื่องราวของตัวละครซึ่งบางครั้งไปปรากฏในเรื่องของคนอื่นแต่ละคน แต่พวกเขาล้วนมีสิ่งหนึ่งร่วมกัน นั่นก็คือ *อีกก็* พูลล์แมน การมีอีกก็อยู่ในชีวิตของพวกเขาทำหน้าที่เป็นสิ่งกระตุ้นให้แต่ละคนเปลี่ยนแปลงไปทั้งอย่างสุขุมและอย่างไม่สุขุมนัก

อีกก็กับฉัน และชีวิตมหัศจรรย์ของเรา ยังไม่ใช่ภาคต่อในความรู้สึกอย่างที่รู้สึกกัน เพราะไม่ได้เล่าเรื่องราวของอีกก็ต่อไป นอกจากเข้าไปเล่าเรื่องสั้นๆ ในช่วงฤดูร้อนหลังจากเกรดห้าในบทของจูเลียน ซึ่งปิดฉากเรื่องราวระหว่างจูเลียนและอีกก็อย่างสวยงาม แต่นอกเหนือจากนั้นแล้ว ผู้อ่านจะไม่พบสิ่งที่เกิดขึ้นกับอีกก็ พูลล์แมน ในเกรดหก หรือในโรงเรียนมัธยมปลาย หรือ

หลังจากนั้น ดิฉันรับประกันว่า หนังสือเล่มนั้น เล่มที่เป็นภาคต่ออย่างแท้จริง จะไม่มีการเขียนขึ้น และนั่นเป็นสิ่งที่ดีค่ะ เพื่อนๆ ผลพลอยได้ที่สวยงามที่สุดอย่างหนึ่งของการเขียน *ชีวิตมหัศจรรย์ของออกัสต์* คือการทำให้เกิดเรื่องราวน่าฟังที่แฟนหนังสือแต่งขึ้น ครูใช้สอนในห้องเรียน โดยขอให้นักเรียนสวมบทบาทตัวละคร และเขียนเรื่องเกี่ยวกับอ็อกกี้หรือซัมเมอร์หรือแจ็กในแบบของตนเอง ดิฉันได้อ่านเรื่องที่เขียนให้แกเวีย จัสติน และมิแรนดา เนื้อหาที่เขียนจากมุมมองของอามอส และของไมลส์ และของเฮนรี ดิฉันได้อ่านแม้แต่เรื่องสั้นที่สะท้อนอารมณ์มากจากมุมมองของเดซีซึ่งเด็กคนหนึ่งแต่งขึ้น!

แต่บางทีงานเขียนที่น่าประทับใจที่สุดที่ดิฉันได้อ่าน เป็นเรื่องเกี่ยวกับอ็อกกี้ ซึ่งผู้อ่านดูเหมือนจะมีความรู้ลึกซึ้งร่วมแรงกล้าที่สุด มีเด็กๆ มาบอกดิฉันว่า พวกเขารู้ว่า ตอนโตอ็อกกี้จะเป็นนักบินอวกาศอย่างแน่นอน หรือเป็นครู หรือเป็นสัตวแพทย์ อย่างไรก็ตาม พวกเขาบอกดิฉันเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ด้วยความมั่นใจมาก แทบจะพูดอย่างมีประสบการณ์ ไม่มีการลังเล ไม่มีการเดาสุ่ม แล้วดิฉันเป็นใครจึงจะไม่เห็นด้วยกับพวกเขา และเหตุใดดิฉันจึงจะเขียนภาคต่อที่จะจำกัดทางเลือกเหล่านั้น ตามความเห็นของดิฉัน อ็อกกี้มีอนาคตที่สดใสและมหัศจรรย์ เต็มเปี่ยมด้วยความเป็นไปได้ไม่สิ้นสุด แต่ละเรื่องเลิกละเสนอเรื่องก่อนหน้า

ดิฉันรู้สึกโชคดีที่ผู้อ่าน *ชีวิตมหัศจรรย์ของออกัสต์* รู้สึกสนิทสนมกับเขามากพอจะจินตนาการด้วยตนเองว่าชีวิตของเขาจะเป็นอย่างไร ดิฉันรู้ว่าผู้อ่านเข้าใจว่าเพียงเพราะดิฉันเลือกจบ *ชีวิตมหัศจรรย์ของออกัสต์* ในวันที่ชีวิตของอ็อกกี้มีความสุข ไม่ได้

เป็นการรับประกันว่าเขาจะมีชีวิตที่พบแต่ความสุข นั่นละ เขาจะต้องเผชิญความท้าทายต่างๆ อีกมากขณะเติบโตขึ้น ทั้งทุกข์สุขแบบใหม่ๆ เพื่อนใหม่ จูเลียนคนอื่นและแจ็กคนอื่น และแน่นอนซัมเมอร์คนอื่น เชื่อว่าผู้อ่านจะเข้าใจได้เองจากวิธีที่อ็อกกี้จัดการตนเองในช่วงปีแรกที่ปีเซอร์เพรป ซึ่งมาพร้อมกับความทุกข์และความยากลำบาก ว่าในตัวเองมีสิ่งที่เขาต้องการเพื่อเอาชนะอะไรก็ตามที่ชีวิตตาโถมมาใส่เขา อดทนต่อความท้าทายที่มาถึง จ้องผู้ที่ยังมองกลับไป (หรือหัวเราะจนพวกเขาเลิกมอง) ครอบครัวที่น่าทึ่ง --- อีซาเบลและเนตและเวีย --- จะผ่านช่วงเวลาที่ดีและไม่ดีไปด้วยกันกับเขาเสมอ เอลิซาเบท กูเบล-รอสส์ เขียนไว้ว่า “สิ่งเดียวที่ฉันรู้ว่าจะเยียวยาผู้คนได้อย่างแท้จริง คือความรักที่ปราศจากเงื่อนไข” ซึ่งอาจเป็นเหตุผลว่าทำไมอ็อกกี้จึงไม่ยอมจำนนต่อบาดแผลใดๆ จากคำพูดแย่ๆ ของผู้ที่ผ่านไปมา เชือดเฉือน หรือการเลือกคบคนของเพื่อนๆ เพื่อนที่เขามี --- ทั้งที่รู้จักและไม่เห็นตัว --- จะปกป้องเขาเมื่อถึงคราวที่เพื่อนมีความสำคัญที่สุด

ท้ายที่สุดแล้ว ผู้อ่าน *ชีวิตมหัศจรรย์ของอ็อกกี้* รู้ว่าหนังสือเล่มนั้นไม่ได้เป็นเรื่องเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับอ็อกกี้ พูลล์แมนเสียทีเดียว แต่เกี่ยวกับการที่อ็อกกี้ พูลล์แมน ส่งผลกระทบต่อโลก

ซึ่งนำดิฉันกลับมายังหนังสือเล่มนี้ --- หรือพูดให้ตรงกว่านั้น สามเรื่องที่อยู่ใน *อ็อกกี้กับฉัน* และ *ชีวิตมหัศจรรย์ของเรา*

ตอนที่มิสผู้แนะนำเป็นครั้งแรกให้ดิฉันเขียนอีบุ๊กสั้นๆ ต่อจากเรื่อง *ชีวิตมหัศจรรย์ของอ็อกกี้* เหล่านี้ ดิฉันตอบรับอย่างกระตือ-

รื้อรัน---โดยเฉพาะอย่างยิ่งในนามของจูเลียน ซึ่งกลายมาเป็นตัวละครที่แฟนหนังสือ *ชีวิตมหัศจรรย์ของอ็อกกี้* เกลียดชังมาก “ใจเย็นๆ อย่าเป็นจูเลียน” ถึงกับเป็นสิ่งที่คุณค้นหาได้ด้วยกูเกิล ในขณะนี้ เนื่องจากใครๆ ต่างถือวิสาสะทำโปสเตอร์คำเตือนเป็นของตนเอง

และดิฉันเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าทำไมใครๆ จึงจงเกลียดจงชังจูเลียนนัก ก่อนหน้านั้น เราเห็นเขาผ่านมุมมองของอ็อกกี้ แจ็ก ชัมเมอร์ และจัสตินเท่านั้น เขาหยาบคาย เขาใจร้าย การจ้องมอง การตั้งชื่อล้อเลียนอ็อกกี้ การพยายามบังคับเพื่อนร่วมชั้นให้เลิกคบแจ็ก ก็เทียบเท่าการข่มเหงรังแกกันนั่นเอง แต่รากเหง้าของความโกรธแค้นทั้งหมดที่มีต่ออ็อกกี้นั้นคืออะไร เกิดอะไรขึ้นกับจูเลียนและทำไมเขาจึงทำตัววิ้งเงาได้ขนาดนี้

แม้ขณะที่ดิฉันกำลังเขียน *ชีวิตมหัศจรรย์ของอ็อกกี้* ดิฉันก็รู้ว่าจูเลียนมีเรื่องให้เล่า ดิฉันยังรู้ว่าการที่เขารังแกคนอื่น หรือ

ทำไมเขาจึงทำอย่างนั้น มีผลต่ออ็อกกี้เพียงเล็กน้อย และไม่กระทบโครงเรื่องเลย ดังนั้นเรื่องของจูเลียนจึงไม่อยู่ใน *ชีวิตมหัศจรรย์ของอ็อกกี้* อย่างไรก็ตาม เรื่องของจูเลียนไม่มีไว้ให้เหยื่อจากการถูกรังแกได้เห็นใจผู้ที่รังแกเขา แต่ดิฉันชอบแนวคิดเรื่องการสำรวจตัวละครของจูเลียนในหนังสือฉบับสั้นของเขาเอง---มิใช่เพื่อแก้ต่างให้แก่การกระทำของเขา เนื่องจากการกระทำของเขาใน *ชีวิตมหัศจรรย์ของอ็อกกี้* สมควรถูกประณามและแก้ต่างแทนไม่ได้ แต่เพื่อพยายามเข้าใจเขาให้มากขึ้น เป็นเรื่องสำคัญที่จะระลึกไว้ว่า จูเลียนยังคงเป็นเด็ก จริงอยู่ เขาทำตัวร้ายกาจ แต่ก็ไม่จำเป็นต้องหมายความว่าเขาเป็น“เด็กไม่ดี” ความผิดของเราไม่ได้นิยามตัวเรา สิ่งที่ยากก็คือการยอมรับความผิดของเรา จูเลียนจะกลับตัวไหม เขาจะทำได้ไหม เขาอยากทำไหม นี่เป็นคำถามที่ดิฉันถามและตอบในเรื่องของจูเลียน ในขณะที่เดียวกันดิฉันก็เผยว่าเหตุใดจูเลียนจึงทำตัวอย่างนั้นกับอ็อกกี้

หนังสือฉบับสั้นเรื่องที่สองใน *อ็อกกี้กับฉัน และชีวิตมหัศจรรย์ของเรา* ได้แก่ *พลูโต* พลูโตเป็นการมองอย่างแตกต่างเข้าไปในชีวิตของอ็อกกี้ก่อนมีเซอร์เพรป โดยบอกเล่าเรื่องราวจากมุมมองของเพื่อนเก่าแก่ที่สุดของอ็อกกี้ คือ คริสโตเฟอร์ ซึ่งย้ายบ้านไปสองสามปีก่อนเหตุการณ์ใน *ชีวิตมหัศจรรย์ของอ็อกกี้* จะเกิดขึ้น คริสโตเฟอร์ผ่านความทุกข์ยากและความเสียใจในวัยเด็กไปด้วยกันกับอ็อกกี้---อย่างการฆ่าตัดอันน่าหวาดกลัว วันที่เนตพูล์แมน พาเดซีกลับบ้านเป็นครั้งแรก เพื่อนเก่าในละแวกบ้านซึ่งดูเหมือนจะหายไปจากชีวิตของอ็อกกี้ เนื่องจากเขาโตขึ้น

คริสโตเฟอร์ต้องฟันฝ่าความท้าทายในการยังคงเป็นเพื่อนกับอ็อกกี้ได้แก่ การถูกจ้องมอง ท่าทางอันน่าอึดอัดใจของเพื่อนใหม่ เมื่อมิตรภาพเป็นเรื่องยาก มันก็ชวนให้เดินจากไป แม้ในสถานการณ์ที่ดีที่สุดก็ตามที --- และไม่ใช่อ็อกกี้เพียงคนเดียวที่กำลังทดสอบความภักดีของคริสโตเฟอร์ เขาจะคบหากันต่อ หรือจากไป

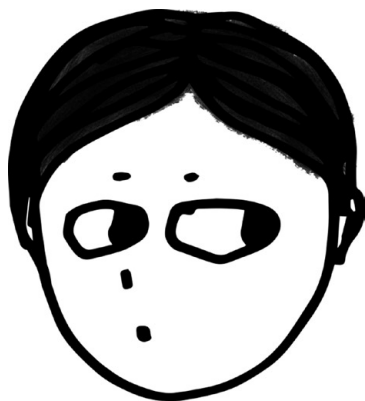
หนังสือฉบับสั้นเรื่องที่สาม ได้แก่ *ซิงกาลิง* ซึ่งเล่าจากมุมมองของชาร์ลอตต์ เด็กผู้หญิงเพียงคนเดียวที่มีสเตอร์ทุซแมนเลือกให้เป็นหนึ่งในคู่หูต้อนรับของอ็อกกี้ ตลอดเรื่อง *ชีวิตมหัศจรรย์ของอ็อกกี้* ชาร์ลอตต์แสดงความสัมพันธ์กับอ็อกกี้อย่างเป็นมิตรแต่ออกจะห่างๆ ลึกหน่อย เธอโบกมือทักทายเมื่อเห็นเขา เธอไม่เคยเข้าข้างเด็กที่ใจร้ายกับเขา เธอพยายามช่วยแฉ็ก แม้จะทำได้แบบลับๆ ไม่ให้คนอื่นรู้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เธอเป็นเด็กนิสัยดี แต่เธอไม่เคยพยายามทำดีกับเขามากไปกว่านั้น *ซิงกาลิง* เจาะลึกชีวิตของชาร์ลอตต์ โคดี ในช่วงเกรดห้าที่บีเซอร์เพรป และผู้อ่านจะได้รู้ว่าในปีนั้นมีเรื่องอื่นๆ เกิดขึ้นอีกมากมายที่อ็อกกี้ พูลล์แมนไม่รู้ ได้แก่ งานแสดงเต้นรำ พวกเด็กผู้หญิงใจร้าย เพื่อนผู้ภักดี กลุ่มเก่า และเพื่อนกลุ่มใหม่ มายา ซีเมนา ซาเวนนา โดยเฉพาะซัมเมอร์ มีส่วนสำคัญอย่างยิ่งใน *ซิงกาลิง* ซึ่งสำรวจชีวิตของเด็กธรรมดาที่รู้สึกตื่นตันใจกับเหตุการณ์ที่เหนือธรรมดา เช่นเดียวกับ *ฟลูโต* และ *เรื่องของจูเลียน*

ไม่ว่าจะเกี่ยวกับอ็อกกี้และจูเลียน หรืออ็อกกี้และคริสโตเฟอร์ หรืออ็อกกี้และชาร์ลอตต์หรือไม่ สามเรื่องใน *อ็อกกี้กับฉัน* และ *ชีวิตมหัศจรรย์ของเรา* จะวิเคราะห์ความซับซ้อนของมิตรภาพ ความภักดี และความเห็นอกเห็นใจ --- และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ---

สำรวจผลกระทบอันมั่นคงยืนนานของความเมตตา เรื่องเกี่ยวกับ
ชั้นมัธยมต้นและวัยแรกเริ่ม และการที่เป็นช่วงเวลาในชีวิตเด็ก
ที่แทบแน่นอนว่าจะทำตัวร้ายๆ ใส่กันและกันขณะใช้ชีวิตผ่าน
สถานการณ์ทางสังคมใหม่ตามลำพัง ซึ่งมักปราศจากการควบคุม
จากพ่อแม่ มีผู้เขียนไว้มากมายแล้ว แต่ดิฉันเห็นด้านที่แตกต่าง
ของเด็กๆ อันได้แก่ แนวโน้มจะมีคุณธรรม ความปรารถนา
จะทำการที่ถูกต้อง ดิฉันเชื่อในตัวเด็กๆ และความสามารถอย่าง
ไม่จำกัดในการดูแลโลก และในการรักโลก และในความต้องการ
อนุรักษ์โลก ดิฉันไม่สงสัยว่าพวกเขาจะนำเราไปยังสถานที่
ที่ใจกว้างกว่าและให้การยอมรับมากกว่าแก่นกทุกตัวในจักรวาล
สำหรับผู้ตกเป็นเบี้ยล่างและคนแปลกแยกทุกคน และสำหรับ
อ้อกกีและดิฉัน

-อาร์เจพี

จูเลียน

จรงมีเมตตาดเกิด เพราะทุกคนที่เจ้าพานพบ
ล้วนกำลังต่อสู้ในสมรภูมิต้นเทียมโหดกันอยู่แล้ว
— เอียน แมคคาเรน

ก่อนนั้น

ไม่ว่า ข้าได้สร้างดวงดาวและดวงอาทิตย์
และคฤหาสน์หลังมหิมานี้ขึ้นมา แต่ข้าจำไม่ได้เสียแล้ว
— ฆอร์เฆ ลุยส์ บอร์เฆส คฤหาสน์แห่งแอสซีเรียน

. . .

ความกลัวทำร้ายนายให้เจ็บปวดกว่าความฝันไม่ได้หรอก
— วิลเลียม โกลดิง ้วยเยาว์อันสิ้นสูญ

ปกติ

โอเค โอเค โอเค

ผมรู้ ผมรู้ ผมรู้

ผมทำตัวร้ายๆกับออกัสต์ พูลส์แมน!

แล้วไงล่ะ โลกไม่ได้ถล่มสักหน่อย คุณเอ๊ย! หยุดดราม่า
กันเสียที ได้ไหม โลกนั้นกว้างใหญ่จะตายไป อีกทั้งเชื่อว่าทุกคน
จะดีกับคนอื่นๆ มันเป็นอย่างนั้นเองแหละ ดังนั้น ได้โปรดเลิกคิด
เรื่องนี้เสียทีเถอะ ผมคิดว่า ถึงเวลาใช้ชีวิตกันต่อไปได้แล้ว
ใช้ชีวิตของคุณต่อไปเถอะ ว่าไหม

เฮ้อ!

ผมไม่เข้าใจเลย ไม่เข้าใจเลยจริงๆ นาทีหนึ่ง แบบว่า ผม
เป็นเด็กเด่นดังที่สุดในเกรดห้า แต่อีกนาที แบบว่า ไม่รู้สิ ช่าง
เถอะ มันเจ็บนะ ปีนี้ทั้งปีเจ็บแสบจริงๆ! ผมอยากให้อ็อกกี้
พูลส์แมน ไม่ได้มาเรียนบีเชอร์เพรปตั้งแต่วินาทีแรก! ผมอยากให้เขา
ปิดบังใบหน้าเล็กๆ น่ารักๆของเขาไปเสีย เหมือนเรื่องปีศาจแห่ง

โรงอุปรากร^{*} หรืออะไรทำนองนั้น สวมหน้ากากซะ ออกก็! เอาใบหน้าของนายไปให้พันหน้าฉัน ได้โปรดเถอะ อะไรๆจะง่ายขึ้นเยอะถ้านายแค่หายตัวไป

อย่างน้อยก็สำหรับผม กระนั้นผมไม่ได้บอกว่าเป็นเรื่องง่ายสำหรับเขาเหมือนกัน ผมรู้ว่าไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับเขาที่จะส่องกระจกทุกวัน หรือเดินไปบนถนน แต่นั่นไม่ใช่ปัญหาของผม ปัญหาของผมคือ ตั้งแต่เขามาโรงเรียน ทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนไปจากเดิม พวกนักเรียนเปลี่ยนไป ผมเปลี่ยนไป และมันแย่สุดๆ

ผมอยากให้ทุกอย่างเป็นเหมือนตอนอยู่เกรดสี่ ตอนนั้นเราสนุกกันมาก มาก มาก เราเล่นไล่จับกันในสนาม ไม่ได้โหม่งใครๆก็อยากจับผมให้ได้เสมอ รู้ไหม แค่บอกเฉยๆนะ ใครๆก็อยากจับคู่ทำโครงการสังคมศึกษากับผมทั้งนั้น และใครๆพากันหัวเราะเสมอเมื่อผมพูดอะไรซ้ำๆ

ตอนมื่อเที่ยง ผมมักนั่งกับเพื่อนๆ พวกเราสูดยอดเลย เราเจ๋งสุดๆ เฮนรี ไมลส์ อามอส แจ็ก เราสูดยอด มันเจ๋งมาก เรามีเรื่องที่แอบซำกันเยอะแยะ มีสัญญาณมือเล็กๆน้อยๆไว้บอกอะไรกัน

ผมไม่รู้ทำไมสิ่งที่ว่ามาต้องเปลี่ยนไปด้วย ผมไม่รู้ทำไมทุกคนจึงรังเกียจกันนัก

ที่จริงผมรู้ว่าทำไม เพราะออกก็ พูลล์แมน นั่นเอง ตั้งแต่

^{*} *Phantom of the Opera* นวนิยายเรื่องดังของกัสตง เลอรู นักเขียนชาวฝรั่งเศส ซึ่งนวนิยายเรื่องนี้ดัดแปลงเป็นละครเวทีและภาพยนตร์มาอย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน

วินาทีแรกที่เขาปรากฏตัว คือวินาทีที่สิ่งต่างๆหยุดเป็นอย่างที่เคย
เป็น ทุกสิ่งทุกอย่างเคยเป็นไปตามปกติสมบูรณ์แบบ แต่ตอนนี้
ยุ่งเหยิงไปหมด และเป็นเพราะเขานี่แหละ

และมิสเตอร์ทุซแมน ที่จริงมันเป็นความผิดของมิสเตอร์
ทุซแมนแท้ๆเลย

โทรศัพท์

ผมจำได้ว่าแม่ถือว่าการที่มิสเตอร์ทุซแมนโทรศัพท์มาหาเราเป็นเรื่องสำคัญมาก ตอนมื่อคำคินนั้น แม่พูดแล้วพูดอีกว่าเป็นเกียรติมากแค่ไหน ผู้อำนวยการโรงเรียนมัธยมต้นโทรศัพท์หาเราที่บ้านเพื่อขอให้ผมเป็นคู่หูต้อนรับนักเรียนใหม่ของโรงเรียน ว้าว! ขาวใหญ่ชะเนือ! แม่ทำท่าราวกับผมชนะรางวัลออสการ์หรืออะไรทำนองนั้น แม่บอกว่า นี่แสดงให้เห็นว่าโรงเรียนเล็งเห็นว่านักเรียนคนไหน “พิเศษ” ซึ่งแม่คิดว่าวิเศษสุด แม่ไม่เคยพบมิสเตอร์ทุซแมนมาก่อน เพราะเขาเป็นผู้อำนวยการโรงเรียนมัธยมต้น ส่วนผมยังคงอยู่โรงเรียนประถม แต่แม่ก็เอาแต่พร่ำว่าเขาพูดจาดีอย่างไรอย่างนี้ในโทรศัพท์

แม่เป็นคนสำคัญของโรงเรียนเสมอ แม่ได้เป็นสมาชิกคณะกรรมการโรงเรียน ซึ่งผมเองก็ไม่ว่ามันคืออะไร แต่ที่แน่ๆคือมันสำคัญมากทีเดียว แม่ยังอาสาทำโน่นนี่นั่นตลอด อย่าง แม่อาสาเป็นตัวแทนผู้ปกครองในแต่ละเกรดที่ผมเรียนที่ปีเซอร์ แม่อาสาเสมอเลย แม่ทำอะไรให้โรงเรียนเยอะแยะ

ดังนั้น ในวันที่ผมจะต้องเป็นคู่หูต้อนรับนักเรียนใหม่ แม่

พาผมมาส่งหน้าโรงเรียน แม่อยากพาผมเข้าไปข้างใน แต่ผมแบบว่า “แม่ฮะ นี่มันโรงเรียนมัธยมต้นนะ!” แม่เข้าใจความนัยที่ผมบอก แล้วขับรถออกไปก่อนผมจะเข้าไปในโรงเรียน

ชาร์ลอตต์ โคดี้ และแจ็ก วิลล์ มาถึงล็อบบี้ด้านหน้าอยู่ก่อนแล้ว เราทักทายกัน แจ็กกับผมจับมือตามสไตล์ของพวกเขา แล้วเราทักทายคุณรภ. จากนั้นเราขึ้นไปยังสำนักงานของมิสเตอร์ทุซแมน การมาโรงเรียนในเวลาที่ไม่มีใครอยู่เลยนี่ช่างน่าประหลาดจริงๆ!

“เพื่อนเอ๋ย เราเล่นสเก็ตบอร์ดในที่นี้ได้เลยนะ ไม่มีใครรู้หรอก” ผมบอกแจ็ก แล้ววิ่งไกลไปบนพื้นทางเดินราบเรียบหลังจากคุณรภ.ไม่เห็นเราอีกต่อไปแล้ว

“ฮ่า นั่นสิ” แจ็กเอ่ย แต่ผมสังเกตเห็นว่า ยิ่งใกล้สำนักงานของมิสเตอร์ทุซแมนเข้าไปเท่าใด แจ็กก็ยิ่งเงยบลงเท่านั้น ที่จริงเขาดูเหมือนจะอาเจียนออกมาด้วยซ้ำ

พอเราใกล้ถึงบันไดชั้นบนสุด เขาก็หยุดกึก

“ฉันไม่อยากไปเลย!” เขาพูด

ผมหยุดข้างตัวเขา ชาร์ลอตต์ขึ้นไปถึงพื้นหน้าบันไดชั้นบนแล้ว

“มาเถอะน่า!” เธอว่า

“เธอไม่ใช่เจ้านายนะ!” ผมย้อน

เธอส่ายหน้าพลาทกลอกตาใส่ผม ผมหัวเราะร่วนแล้วเอาตอกสะกิดแจ็ก เราชอบกระเช้าชาร์ลอตต์ โคดี้ เธอชอบทำตัวเป็นสาวน้อยแสนดีเสมอ

“ฉันแย่นะ” แจ็กพูดพร้อมกับยกมือขึ้นลูบใบหน้า

“อะไรเหรอ” ผมถาม

“นายรู้หรือเปล่าว่าเด็กใหม่คนนี่คือใคร” เขาถาม ผม
ส่ายหน้า

“เธอรู้ว่าเขาชื่อใครใช่ไหม” แจ็กเงยหน้าขึ้นถามชาร์ลอตต์
ชาร์ลอตต์เดินลงบันไดมาหาเรา “ฉันคิดว่างั้นนะ” เธอ
ตอบ ชาร์ลอตต์ทำหน้าราวกับเพ็งชิมอะไรบางอย่างมา

แจ็กส่ายหน้าแล้วยกมือตบศีรษะสามครั้ง “ฉันมันโง่เงา
จริงๆ ที่รับปากว่าจะมา!” เขาขบฟันพูด

“เดี๋ยวก่อน เขาชื่อใคร” ผมถาม ผมผลักไหล่เขาให้เขา
หันมามองผม

“ก็เด็กที่ชื่อออกัสต์ไง” เขาตอบผม “รู้จักไหม เด็กที่มี
หน้าตาอย่างนั้นนะ”

ผมไม่รู้อยู่ดีว่าเขาพูดถึงใคร

“ทำเป็นเล่นไปได้” แจ็กว่า “นายไม่เคยเห็นเด็กคนนั้นมาก่อน
หรือไง เขาอยู่ในละแวกนี้เอง บางครั้งเขาก็ไปเล่นที่สนามเด็กเล่น
นายต้องเคยเห็นเขามาแล้ว ใครๆ ก็เห็นกันทั้งนั้น!”

“เขาไม่ได้อยู่ละแวกนี้” ชาร์ลอตต์ตอบ

“เขาอยู่สิ!” แจ็กตอบอย่างหงุดหงิด

“เปล่า จูเลียนไม่ได้อยู่ในละแวกนี้” เธอตอบอย่างหงุดหงิด
พอๆ กัน

“แล้วมันเกี่ยวอะไรด้วยหรือ” ผมถาม

“ช่างเถอะ!” แจ็กขัด “ไม่สำคัญอะไรหรอก เชื่อฉันเถอะ
เพื่อนเอ๋ย นายไม่เคยเห็นอะไรอย่างนี้มาก่อนแน่ๆ”

“อย่าใจร้ายนักเลยแจ็ก” ชาร์ลอตต์พูด “มันไม่ดีเลยนะ”

“ฉันไม่ได้ใจร้ายนะ!” แจ็กว่า “ฉันแค่พูดความจริง”

“จริงๆ เขาหน้าตาเป็นยังไงหรือ” ผมถาม

แจ็กไม่ตอบ เขาแค่นั่งสายหน้าอยู่ตรงนั้น ผมมองชาร์ลอตต์
ซึ่งทำหน้าบึ้งตึง

“เดี๋ยวกี้รู้” เธอว่า “เอาน่า ไปกันได้แล้ว” เธอหมุนตัว
เดินขึ้นบันได แล้วหายลับไปตามทางเดินสู่สำนักงานของมิสเตอร์
ทุซแมน

“เอาน่า ไปกันได้แล้ว” ผมพูดกับแจ็กเลียนแบบชาร์ลอตต์
เป๊ะ ผมคิดว่าจะทำให้เขาหัวเราะได้ แต่ก็เปล่า

“แจ็ก เพื่อนเอ๋ย มาเถอะ!” ผมพูด

ผมแกล้งทำเป็นจะชกหน้าเขาแรงๆ วิธีนี้ทำให้เขาหัวเราะ
นิดหน่อย แล้วเขาก็ทำท่าเหวี่ยงหมัดซ้ำๆ ซากผมกลับ จนกลายเป็น
เกม “ยั่วโหะ” โดยเราพยายามชกสลับข้างของกันและกัน

“ไปกันเถอะพวกเรา!” ชาร์ลอตต์สั่งมาจากบันไดชั้นบนสุด
เธอย้อนกลับมาตามเรา

“ไปกันเถอะพวกเรา!” ผมกระซิบแจ็ก คราวนี้เขาหัวเราะ
ออกมาได้

แต่ทันทีที่เราพ้นหัวมุมทางเดิน แล้วถึงสำนักงานของ
มิสเตอร์ทุซแมน เราทุกคนก็เคร่งขมึ้นขึ้นมา

พอเราเข้าไปข้างใน มิสซิสการ์เซียบอกให้เราอยู่ในสำนักงาน
ของพยาบาลมอลลี ซึ่งเป็นห้องเล็กๆ ข้างสำนักงานของมิสเตอร์
ทุซแมน ระหว่างรออยู่นั้น เราไม่พูดอะไรกันอีก ผมต้องอดทน
ต่อแรงยั่วใจที่จะเอาถุงมือยางในกล่องข้างโต๊ะตรวจร่างกายมาเป่า
เป็นลูกโป่ง แม้ผมรู้ว่าผมจะทำให้ทุกคนหัวเราะก็ตาม